

Jane Banksová

MILUJI KASKADÉRA

Jane Banksová

MILUJI KASKADÉRA

© Jane Banks, 2012

Translation © Judita Košátková, 2012

Picture on cover: © Thinkstock.com, 2012

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-80-0

PROLOG

Pozoroval ji, jak tančí.

Rukama se téměř dotkla země, pak ladný půlobrat, načež zdvihla nohu vysoko nad hlavu a potom se obrátila o sto osmdesát stupňů a provedla výpad tak, jak ji to učil. Nad ní se tyčilo jen obrovské, právě zapadající slunce a povíval chladný dech vánku od Fort Peck Lake. Její sestava „Cesty zlaté rybky“ neboli umění Capoeira aché byla už téměř bezchybná. Jednalo se o brazilské bojové umění, syntézu tance a tradičních afro-asijských bojových škol včetně kung-fu, japonského aikida a karate, založených na pohybu těla bez hranic.

Přitáhla si vzápětí nohu až k bradě a svůdně se zhoupla v bocích, naznačujíc seknutí šavlí, a její cop, černý jak havraní křídla, se jí svezl téměř až na udusanou hlínu prašné cesty.

Uvědomil si možná poprvé, jak moc ji miluje. Byl smířený s tím, že ho jednou opustí jeho staří rodiče, jako v mládí opustil on je, když se rozhodl opustit rodné hnízdo poblíž jezera Fort Peck Lake, kde strávil mládí a zatoužil „dobýt svět“.

Ale nikdy by si nedokázal představit, že by ho opustila ona. Cítil, že tak velkou prázdnotu by nic nezaplnilo a nebavilo by ho žít. Myslel si, že všemu naučil on ji, ale ve skutečnosti učila ona jeho. Užívat si každý společný okamžik, nesmát se pověrám a kouzlům šamanů, síle amuletů...

Podíval se na svou levou ruku, kde měl od ní uvázaný náramek z jejích vlasů, ozdobený barevnými korálky, aby se mu vyhýbalo všechno zlé.

A zatím se to opravdu vyplňovalo.

Skutečně byl zasažen hloubkou svých citů a už zapomínal na tváře ostatních milenek. Bledly, ztrácely se v mlze zapomnění a lhostejnosti. Ona pro něho nebyla jen milenkou, ale skutečnou družkou, tygřicí, stojící mu po boku za každé situace. I kdyby se stalo cokoliv, věděl, že ho najde a nenechá ji lhostejnou jeho chvilkové selhání. On by pro ni udělal totéž, položil by za ni život, kdyby to bylo nutné. Ale nikdy se o tom nebavili, protože mu řekla, že ví všechno, co se jí chystá říci, že to našla už dávno na dně jeho duše a že se to nehodí.

Dokončila svou sestavu Capoeira aché téměř už za šera a pomalu kráčela k němu. Našlapovala ladně jako šelma, on upřel pohled na svůdnost jejích boků. Štíhlé nohy měla opálené do bronzova a celá budila dojem překrásné pohyblivé sochy Bohyně.

Došla až k němu a sklonila se, aby ho políbila. Byly chvíle, které společně trávili beze slov. I to ho naučila, že za mnoha slovy se skrývá chudoba myšlenky.

Zadívala se mu zblízka do očí a on v nich uviděl mír. Měla hluboké, překrásné oči, které zdědila po své babičce, indiánce z téměř vymizelého kmene Arapahů, žijících dří-

ve na severu Montany. Nyní žila sama v nedaleké stejnojmenné indiánské rezervaci Fort Peck.

„Je už chladno,“ protrhla téměř posvátné ticho tohoto kousku země. „Jaro ještě nemá sílu otevřít květy stromů.“

„Ty jsi to řekla tak krásně,“ usmál se na ni a dodal: „Měla bys při cvičení, když provádíš výpad, zároveň sledovat nejen linii kopu, ale celý prostor kolem sebe. To když je útočníků víc, a s tím musíš v Capoeira aché vždycky počítat.“

Přikývla a povzdychla si. „Nikdy nebudu tak dobrá jako ty.“

„Miláčku, ty *jsi* výborná. Zvládla bys i více necvičených útočníků. Takhle se o tebe nemusím aspoň tolik bát. Vždyť víš, že jsi to nejcennější, co mám.“

„Nemluv tak, čas všechno mění,“ vstala prudce a on zmlknul.

Pozoroval ji, jak si navléká na krk ochranné amulety a prsten od něho. Toužil jí proniknout nejen při milostných hrátkách, ale i duchem, přičemž narážel na hloupost konzumního života, na který byl zvyklý, než poznal ji. Přímo se mu vpalovalo do srdce, jak šetrní byli indiáni ke své zemi, dříve než byli poraženi a zatraceni. A snad pro vleklé boje indiánů, kteří se nemínili vzdát své svobody při nájezdech osadníků, se po Montaně dodnes prohání stáda bizonů, velká turistická atrakce současnosti.

„Co ti zase přelítlo přes pršáček?“ řekl a strhl ji k sobě. Usmála se a řekla rozmarň: „Už je mi vážně zima, pojďme domů.“

„Zahřál bych tě,“ šeptl jí do ucha a jemně ji hryzl do ušního lalůčku. Smála se a kočkovali se jak mláďata. Nakonec svolila k mazlení a jejich touha je vedla na pokraj

rozkoše, dříve než ohnivý kotouč slunce zcela zapadl...
a oba věděli, že i kdyby svět v tu chvíli skončil, nežili mar-
ně, protože vědomí lásky je nesmrtelné.

KAPITOLA I.

Vzbudila se brzy, už za úsvitu, a pročešávala si dlouhé, jako noc černé vlasy, které potom štíhlými prsty umně splétala do tlustého copu. Ještě si oblékla halenu a džíny, načež vyběhla ven před srub. Nebyla to ale žádná zálesácká chatka, pro Avu a celou rodinu Fullеровu to byla skutečná pevnost, tyčící se hrdě nad neosídleným, hornatým krajem.

Ava dala najíst otcovu bernskému salašnickému psovi Louovi a pak s ním chvíli dováděla. Házela mu klacky dolů ze stráně, až měl ve svých psích očích plamínky smíchu. Když se zadívala dolů na potůček vinoucí se kolem jejich domu, vzpomněla si na dobu, kdy jako malá posílala dolů po proudu loďky z kůry a představovala si, že doplynou až do moře. Byla prostřední ze tří sester Fullеровých a otec ji měl nejraději, zatímco zesnulá matka preferovala benjamínka rodiny, Ritu - snad proto, že se neustále v dětství držela její sukně. Zato Avu a nejstarší ze sester, Mabel, vzrušovalo vše, co bylo za hranicemi jim doposud známého světa kolem srubu.

Když bylo Avě pět let, řekl jí jednou otec: „Holčičko moje, chtěla bys se mnou do města? Prý tam nějaký kaskadér na motorce bude přeskakovat přes šest aut... blázen,“ rozesmál se kašlavě, zahodil špačka doutníku a udusil ho špičkou boty. „Ale mámě, ty ani muk!“ dal si prst před ústa a pak naznačil, že si je uzamkl.

Když dojeli na místo, malé Avě tenkrát zářily oči vzrušením. Tolik lidí pohromadě ještě nikdy neviděla a nebála se s otevřenou pusou protlačit až do první řady, zatímco její otec nakupoval a smlouval cenu za telecí maso. Spoléhal na to, že si jeho dcerka poradí a setkají se u jeepu.

Ava viděla motorkáře, ještě pouhého mladíka s delšími, vlnitými vlasy a zářícím úsměvem, jak vybírá do klobouku peníze od diváků, těšících se na jeho kousek, a dcera Franka Fullera mu do něj hodila peníz, co dostala na čokoládu.

„Děkuju, cvrčku,“ pohládl ji krátce po hlavě a ona si zapamatovala jeho pohlednou, sympatickou tvář. Kdyby mohl nahlédnout do jejího dívčího srdíčka, pochopil by, že se do něho v tom jediném okamžiku plaše zamilovala. Něčeho takového jsou schopny jen ženy.

„Dámy a pánové, teď se pokusím přeskočit těchto šest aut!“ zvyšoval mladík napětí a začal túrovat stroj. Rozjel se po připravené rampě a přenesl se hravě s motorkou na druhou stranu. Tam mu ale stroj podklouzl a on si sedřel kalhoty na kolenou i s kůží.

„To nic,“ vstal okamžitě a odcházel ke svému karavanu. Teprve když byl z dohledu diváků, začal mírně pokulhávat.

Ava ho spatřila ještě jednou, když si v zákoutí přepočítával peníze. Potom už musela jít vyhledat svého otce a odjeli zpátky do svého „orlího hnízda“.

Byl to snad nejsilnější zážitek celého jejího dětství.

Tak vyhrocené emoce v ní dokázalo vyvolat jen to, když se směla s Mabel zúčastnit lovu. Učily se našlapovat tak tiše, aby se mohl otec přiblížit až k jelenovi na dostřel. Pohybovat se hluboko v lese bylo nebezpečné, protože se v Montaně nachází nejvíce medvědů grizzly z celých USA.

Proto v pubertě koupil ovdovělý Frank Fuller každé ze svých dcer pušku a učil je mířit na sklenice a plechovky.

Zatímco Ritu ani Mabel to moc „nebralo“, dospívající Ava dokázala střílet celé hodiny, až sestřelila cokoliv odkudkoliv. Proto se směla ve svých čtrnácti letech zúčastnit, jako vůbec jediná žena, lovu na medvěda.

Cítla příval adrenalinu stejně jako tenkrát, když přihlížela kaskadérskému kousku neznámého mladíka... Měla jeho obrázek ukrytý hluboko v srdci, ale nikomu o tom neřekla, protože věděla, že je to zbytečné a nikomu by ten pocit nedokázala předat.

Po dlouhých hodinách vystopovali medvědici s medvíďaty a chtěli ji nechat na pokoji, ale bylo už pozdě, protože si jich všimla a vyrazila směrem k lovcům. Ozvala se salva z pušek a medvědice se překulila na bok. Nehýbala se a kolem ní se batolila dvě medvíďata. Lovci sundali ruksaky, uřízli jí tlapy, které byly považovány za pochoutku, a nandali si maso do toren.

Ava seděla schoulená opodál a plakala.

Než se lovci vydali na zpáteční cestu, prosila svého otce Franka, aby vzali medvíďata s sebou.

„Je to moc daleko, nenecháme je ale takhle trápit. Zastřel je, Avo. Jinak pojdou hladem.“

„Já nemůžu, tati,“ zdvihla k němu vážné, uslzené oči.

„Dobře, zítra sem pošlu někoho s klecí, aby je přinesl. Jsou ještě opravdu malá.“

„Děkuju, budu se o ně starat. Co když se zatoulají?“
lekla se Frankova dcera.

„Nesmysl, budou se držet u matky. Nebo toho, co z ní zbylo,“ dodal otec neochotně a pak je čekala dlouhá cesta domů.

Lovci se rozešli a Rita začala vařit medvědí guláš. Avě bylo smutno, šla bosky travou sednout si k potůčku. Uviděla čmeláka, kterého nebezpečné manévry nad hladinou stály málem život, nebýt smutné dívky, která ho vylovila listem z vody a nechala usušit na stráni.

Prostřední ze sester Fullerových vynechala ze vzdoru večeri a šla spát. Druhého dne po ránu ji zbudil podivný hláhol. Vyběhla ještě rozespálá ven a uviděla svá medvíďata. Dala jim z lahví, které Frank Fuller sehnal, napít mléka a celý den byla s nimi. Ani jedna z jejích sester to nechápala. Mabel už byla dívkou a toužila mít hezké šaty a žít ve městě, Rita zase chtěla zasvětit svůj život Bohu a stát se jeptíškou. Jejich otec to všechno považoval za mladický vzdor a snažil se svým dcerám porozumět.

Ava právě slavila patnácté narozeniny a všichni seděli kolem velkého dortu, načež oslavenkyně přivřela oči a sfoukla svíčky. Vtom se zvenku ozval hláhol. Jejich nejbližšího souseda, farmáře, napadlo jedno z už velkých Aviných medvíďat. Náhle vzal otec pušku a Ava uslyšela dva výstřely. Běžela ven jako o život a objala mrtvá těla svých jediných kamarádů. Naříkala nad nimi jako matka nad svými dětmi a plakala dlouho do noci.

Pak se vzchopila, sbalila si pár věcí, své amulety i našetřené peníze a vyklouzla ven oknem. Půjčila si otcova

koně a rozjela se do města. Těsně před soutěskou poplácala hodného starého valacha po pleci a řekla mu, ať se vrátí. Dál šla pěšky, vzdalovala se od jejich srubu a všeho, co dosud poznala. Tak se dostala až do města, kde právě balili šapitó cirkusáci. Došla až k nim a dívala se na jejich zvěřinec. Upoutal ji grošovaný kůň a dala mu pár oříšků, které si koupila cestou.

„Co tu děláš?“ zeptal se jí blondatý muž s nápadnými dólíčky ve tvářích.

„Mohla bych jet s vámi?“ zeptala se a pohodila hlavou.

„Co umíš?“ nechodil muž kolem horké kaše. „Jsem Brian,“ napřáhl k ní ruku.

„Těší mě, Ava,“ řekla klidně.

„To je náhoda, přineseš nám štěstí. Náš cirkus se totiž jmenuje Avalon. Vlez si do maringotky, já to řeknu tátovi.“

„Kdo je tvůj táta, Briane?“ zeptala se.

„Ředitel cirkusu, kotě,“ usmál se na ni ještě jednou, a když bylo po poledni, maringotky se s drkotáním rozjely. Táhlo je silné auto a Ava se rozhlédla po ostatních ženách a dívkách, z nichž jedna se zeptala: „Nemáš hlad?“

Ava si uvědomila, že od včerejška nic nejedla. „Mám, ale za jídlo vám zaplatím.“

„Šetři si peníze, na, tumáš,“ namazala jí žena chleba s máslem a medem. „Mé dcery jsou artistky, Avo. Jmenuješ se tak přece... Co dovedeš ty? Říká se, že jseš náš maskot,“ rozesmála se silná žena, které tu říkali Manon.

„Umím dobře střílet,“ řeklo to odbojně děvče s velkýma očima. Ostatní dívky různého věku se rozesmály a jedna z nich řekla: „Budeme kamarádky, Avo. Já jsem Marilyn.“

Ava přijala nabízenou ruku a poprvé se plaše pousmála.

Na zastávce, když tankovali benzín, se na nováčka přišel podívat sám ředitel cirkusu.

„Brian říkal, že z tebe něco vykřesá. No nevím. Jsi ale celkem hezká a štíhlá, zatím budeš stát v kostýmu u kola a Brian na tebe bude házet dýky. Snad se nebojíš?“

„Ne, nebojím,“ řekla po pravdě, a když odešel, schoulila se v koutku maringotky jako štěně, aby se na chvíli prospala.

Po několika dnech, v dalším z městeček, se kodrcavý průvod maringotek zastavil a Ava Fullerová vyskočila ven.

„Pojď sem, Avo, musíš se učit, aby z tebe jednou něco bylo. Za chvíli půjdete s Marilyn do školy. Tady máš sešity,“ řekla Manon.

„Dobře, jen ještě zaskočím za Brianem,“ odpověděla jí dívka výrazných rysů v obličeji, plném příslibu budoucí krásy, a začala hledat blondáťho, dospělého přítele.

Našla ho u koní a velbloudů.

„Avo, jela jsi někdy na velbloudovi?“ zeptal se Brian ve se. Dívka zakroutila hlavou a muž ji silnými pažemi vyzdvihl na nejbližší dvouhrbé zvíře. Pak ho vzal za ohlávku a vyšel s ním ven.

„Houpá to jak na lodi, co?“ usmíval se na Avu.

„Já nikdy na lodi nejela,“ přiznala se a pak se opatrně zeptala: „Umíš dobře házet dýkami?“

„Táta ti už asi řekl, co zatím budeš dělat. Ale já mám s tebou velké plány. Potřebujeme časem novou krasojezd-kyni... Umíš to trochu s koňmi?“

„Umím jezdit i bez sedla,“ pochlubila se a Brian řekl: „Vezmu si tě do parády, mladá dámo, a uvidíme, jestli nezklameš mé očekávání.“